

прилича, или по много отъ сили те имъ. Тога труда ни е выше тежакъ, но е възблагодарствено учение: той насъ упражнява а ны възбранява отъ сѣкакво печално, и неприятно помышленіе: наше то тѣло предобыва по много здравіе, и сила, и е отделечено отъ лошавы те дѣла, въ кон то лѣнви те человекы, толко лесно подлежають. Ястіе то, соня слѣдъ трудове те са намъ весма сладки, и догдѣ юще держи сущій трудъ, помышленіе то за плодове те, кон то щеме да соберемы е увеселеніе всегдашно, кое то вы богаты те и великите непознавате. Съкоя брезда, отъ колко то правя въ нива та ми, на умъ ми докарува радостный день жетвы, и това воспоминаніе мя подканя да усѣщамъ преди време то увеселеніе те. Обаче плодове те, кога то соберете съ толко трудове, рече му Алимекъ, е худна и никаква вещь, сравняемин съ колко то богаты те прѣмать безъ никаковъ трудъ и бѣдствіе. Отговорися старецъ, богато азъ насыга както прилича жажда та си въ тая малка рѣчица, коя то тука близо при насъ те че не ми е грижа кога пиятъ сичкій Оаггъ.

Нива та ми н стадо то ми колко то стига, ми даватъ за да исполня мое то желаніе, и да мя направятъ благополучна, зашто ща азъ да ница по много? — Благополучіе то не стон за да има нѣкой си много, но за да знае да употрѣблява тихо онова, кое то намъ дава стараніе то ны, или чаеть та, и да знаймъ да ся възблагодаряваме на това. Вы, кон те плавате въ велиководиленіе те